

SIRÁLYOK MAROSVÁSÁRHELY FÖLÖTT

Néhány éve már megjelentek itt is,
röpködnek a főtéri magnóliák fölött
vagy a töredezett városvégen,
mint akik megsejtettek valamit,
kitartóan kutatják a láthatatlan hullámokat,
le-lecsapnak egy szeméthalomra,
mert tudják azt, amit én még nem tudok.

Csak medvéket jósolt ide Csokonai Vitéz Mihály,
nem makulátlan fehér sirályokat,
a fennvaló vijjogó angyalait,
ahogy viszik a mennybe a szemetet
a mindenfelé bűzlő kukákból.

Élek egy eljövendő tengerfenéken,
párolog körös-körül a sirályok reggelije,
sehol sincs Jászon aranygyapjúja,
tépett rongydarabok itt-ott,
fehér lobogók a levegőben,
valaki megadta magát,
évről évre egyre több sirály,
benépesül a háztetők világa,
csillognak a padlásablakok,
akár a fényes kagylótörmelék.

Szeretném látni én is, ami volt,
szeretném elképzelni én is, ami lesz,
mint ezek a fáradhatatlanul keringő madarak,
amikor leapad a sűrű hajnali köd,
és felbukkannak a hajóroncsok.

mire emlékeznek nap mint nap,
lehet, hogy odafent majd az is tiszta lesz,
amit a rothadó hulladékból szednek össze,
és hasznos nyersanyagként
felcsipeget minket is Isten?

Ők még remélnek, ennyi a különbség,
látják a hullámzó ezüstöt a bádogtetőkön,
polípot, rákot, kagylót a szárazföldi mocsokban,
egyszerre két időben élnek és halnak,
ettől olyan hihetetlenül könnyűek,
hogy csak ringatóznak a szélben,
mert nem a múltat felejtjük el
a tengerparthoz közeledve,
nem az emlékeket tünteti el majd
egy szörnyű Alzheimer-kór,
hanem a képzeletet.